

Shabbat Hazon Shiur

Based on an article by Rav Ari Kahn "Feeling Small"

Source 1: Talmud Ta'anit 29a

בְּט' בָּאָב נִגְזַר עַל אֲבוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא יִכְנסוּ לְאֶרֶץ.

On the Ninth of Av it was decreed that our fathers should not enter the [Promised] Land.

וּכְתִיב, (במדבר יד) "וַתִּשָּׂא כָּל הָעֵדָה וַיִּתְּנוּ אֶת קוֹלָם וַיִּבְכוּ הָעָם בְּלִילָה הַהוּא", וְאָמַר רַבָּה [אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן], אוֹתָהּ הִלְלִיָּה לֵיל ט' בָּאָב הָיָה. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אַתֶּם בְּכִיתֶם בְּכִיָּה שֶׁל חֲנֻם, אֲנִי אֶקְבַּע לָכֶם בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת.

And it is further written, 'And the entire congregation lifted up their voice, and cried; and the people wept that night.' Rabbah said in the name of Rabbi Yochanan: That night was the night of the Ninth of Av. The Holy One, blessed be He, said to them: 'You have wept without cause, therefore I will set [this day] aside for a weeping throughout the generations to come.' Talmud Bavli Ta'anit 29a

Source 2: Ramban, Bamidbar 14:1

(א) וטעם ויבכו העם בלילה ההוא - ואמרו רבותינו (תענית כט א) הם בכו בכיה של חנם ואני אקבע להם בכיה לדורות. ולא ידעתי מאיזה רמז שבפרשה הוציאו זה. אבל מקרא מלא הוא (תהלים קו כד - כז), וימאסו בארץ חמדה ולא האמינו לדברו וירגנו באהליהם ולא שמעו בקול ה' וישא ידו להם להפיל אותם במדבר ולהפיל זרעם בגוים ולזרותם בארצות.

Source 3: Tehilim 106

(יט) יַעֲשׂוּ עֵגֶל בְּחָרֵב וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְמַסַּכָּה: (כ) וַיִּמְרֹוּ אֶת כְּבוֹדָם בְּתַבְנִית שׂוֹר אֲכַל עֵשֶׂב: (כא) שָׁכְחוּ אֵל מוֹשִׁיעֵם עֲשֵׂה גְדֻלוֹת בְּמִצְרַיִם: (כב) נִפְלְאוֹת בְּאֶרֶץ חָם נוֹרְאוֹת עַל יַם סוּף: (כג) וַיֹּאמְרוּ לְהַשְׁמִידָם לוֹיֵי מֹשֶׁה בְּחִירוֹ עֲמַד בְּפָרֶץ לִפְנֵי לְהַשִּׁיב חַמְתּוֹ מִהַשְׁחִית: (כד) וַיִּמְאָסוּ בְּאֶרֶץ חַמְדָּה לֹא הָאֲמִינוּ לְדַבְּרוֹ: (כה) וַיִּרְגְּנוּ בְּאֶהְלֵיהֶם לֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹל ה': (כו) וַיִּשָּׂא יָדוֹ לָהֶם לְהַפִּיל אוֹתָם בְּמִדְבָּר: (כז) וְלְהַפִּיל זֶרְעָם בְּגוֹיִם וּלְזוֹרֹתָם בְּאֶרְצוֹת:

They made a calf in Horev, and worshipped the molten image. Thus they changed their glory for the likeness of an ox that eats grass! They forgot God who had saved them, who had done great things in Egypt; Wondrous works in the land of Ham, and awesome things by the Red Sea. Therefore he said that he would destroy them, had not Moshe, his chosen one, stood before him in the breach, to turn away his wrath, lest he should destroy them. And they despised the pleasant land, they did not believe his word; And they murmured in their tents, and did not listen to the voice of God.

And he lifted up his hand against them, to make them fall in the wilderness; **And to make their seed fall among the nations, and to scatter them in the lands.**

Source 4: Talmud Yoma 9b

מקדש ראשון מפני מה חרב? מפני שלשה דברים שהיו בו: עבודה זרה, גלוי עריות, ושפיכות דמים. ... אבל מקדש שני, שהיו עוסקין בתורה ובמצות וגמילות חסדים מפני מה חרב? מפני שהיתה בו שנאת חנם. ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלש עבירות: עבודה זרה, גלוי עריות, ושפיכות דמים.

Why was the First Temple destroyed? Because of three [evil] things which prevailed there: idolatry, and immorality, and bloodshed... But why was the Second Temple destroyed, seeing that in its time they were occupying themselves with Torah, [observance of mitzvot, and the practice of charity? Because therein prevailed hatred without cause. That teaches you that groundless hatred is considered as of equal gravity to three sins, idolatry, immorality, and bloodshed, together .

Source 5: Beit Halevi Shmot 12:43

כי שמענו חרפה זה י"ז בתמוז שנעשה העגל, ... זה תשעה באב ששבו המרגלים, כי באו זרים על מקדשי ה' זה חורבן ראשון וחורבן שני, דהני שני חורבנות היו משרשי שני החטאים האלו, **בית ראשון היה מניצוץ חטא העגל ובית שני היה מבחינת חטא מרגלים**

Source 6: Rashi Shemot 32:5-6

ויאמר חג לה' מחר - ולא היום שמא יבא משה קודם שיעבדוהו זהו פשוטו. **ומדרשו בויקרא רבה דברים הרבה ראה אהרן ראה חור בן אחותו שהיה מוכיחם והרגוהו וזהו ויבן (לשון בינה) מזבח לפניו ויבן מזבח לפניו ועוד ראה ואמר מוטב שיתלה בי הסרחון ולא בהם ועוד ראה ואמר אם הם בונים את המזבח זה מביא צרור וזה מביא אבן ונמצאת מלאכתן עשויה בבת אחת מתוך שאני בונה אותו ומתעצל במלאכתי בין כך ובין כך משה בא:**

לצחק - יש במשמע הזה גלוי עריות כמו שנאמר (בראשית לט) לצחק בי ושפיכות דמים כמו שנאמר (שמואל ב) יקומו נא הנערים וישחקו לפנינו אף כאן נהרג חור:

But what is the connection between the sin of the spies and "groundless hatred"?

Source 7a: Maharal Chidushai Aggadot (Sanhedrin)

ספר חדושי אגדות חלק שלישי עמוד רמד - מסכת סנהדרין

ועוד נתבאר במסכת ערכין (שם) מה שראוי לבעל לשון הרע הכריתה, ובפרט כאשר הוציאו דבה על הארץ במקום אשר הוא ישיבתם ונטיעתם, והיו בוכים בכיה של חנם שלא לכנוס לארץ בשביל לשון הרע של מרגלים, נקבע להם בכיה לדורות. כי אי אפשר שלא יהיה גורם דבר זה להם כריתה מן הארץ, כאשר היו חוטאים בלשון הרע על הארץ, שכל לשון הרע גורם כריתה ואיך יהיו נטועים בארץ אמרו עליו לשון הרע.

7b) Hafetz Haim laws of Loshon Hara

ספר חפץ חיים - הלכות אסורי לשון הרע -

ועוד כל סבת גלותנו עתה הוא העקר רק בשביל מעשה המרגלים, וכמו שכתוב (בתהלים ק"ו כ"ו-כ"ז), "וישא ידו להם להפיל וגו' ולזרותם בארצות" וכמו שפרש רש"י שם, וכן כתב הרמב"ן בחמש בפרשת מרגלים (במדבר י"ד א'). ואמרו בערכין (דף ט"ו.), שעקר חטא מרגלים היה לשון הרע, שהוציאו דבה על הארץ, ועל ידי שבכו אז בכיה של חנם, נגזר עליהם בכיה לדורות.

ספר חפץ חיים - הלכות אסורי לשון הרע - הקדמה

אך לבסוף ימי בית שני גברה שנאת חנם ולשון הרע בינינו, בעונותינו הרבים, ובעבור זה נחרב הבית וגלינו מארצנו כדאיתא ביומא (דף ט' ע"ב) ובירושלמי (פרק א' הלכה ה' דיומא) [הגם שהגמרא נקטה שנאת חנם, הכונה הוא על לשון הרע גם כן, שיוצאת מצד השנאה, דאי לאו הכי לא היו נענשים כל כך, והינו דסים שם ללמדך, שקשה שנאת חנם כנגד עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים, וזה מצינו בערכין (דף ט"ו ע"ב) גבי לשון

From the biblical account of the incident of the spies, we cannot understand why future generations were so forcefully impacted by this particular sin, committed by a particular generation in very particular circumstances.

Source 8: Bamidbar Ch. 13

(כה) וַיָּשׁוּבוּ מִתּוֹר הָאָרֶץ מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם: (כו) וַיֵּלְכוּ וַיָּבֹאוּ אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן וְאֶל כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל מִדְבַּר פָּאֲרָן קִדְשָׁה וַיֵּשִׁיבוּ אוֹתָם דְּבַר וְאֵת כָּל הָעֵדָה וַיִּרְאוּם אֵת פְּרֵי הָאָרֶץ: (כז) וַיִּסְפְּרוּ לוֹ וַיֹּאמְרוּ בָּאנוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ וְגַם זָבַת חֶלֶב וַדְּבַשׁ הוּא וְזֶה פְּרִיָּהּ:

And they returned from surveying the Land after forty days. And they went and came to Moshe, and to Aharon, and to all the congregation of the People of Israel, to the wilderness of Paran, to Kadesh; and brought back word to them, and to the entire congregation, and showed them the fruit of the Land. And they told him, and said, 'We came to the land where you sent us, and surely it flows with milk and honey; and this is its fruit.'

(כח) אָפֶס כִּי עַז הָעָם הַיֹּשֵׁב בְּאֶרֶץ וְהָעָרִים בְּצִרּוֹת גְּדֹלֹת מְאֹד וְגַם יְלָדֵי הָעֵנָק רָאִינוּ שָׁם : (כט)
עַמְלֶק יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב וְהַחִתִּי וְהַיְבוּסִי וְהָאֱמֹרִי יוֹשֵׁב בְּהָר וְהַכְּנַעֲנִי יֹשֵׁב עַל הַיָּם וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן :

Nevertheless the people who live in the land are strong, and the cities are walled, and very great; and moreover we saw the children of Anak there. The Amalekites live in the land of the Negev; and the Hittites, and the Yevusites, and the Amorites, live in the mountains; and the Canaanites live by the sea, and by the side of the Jordan.

_(ל) וַיְהִס כָּלֵב אֶת הָעָם אֶל מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר עֲלֵה נַעֲלָה וַיְרַשְׁנוּ אֹתָהּ כִּי יָכוֹל נוֹכַל לָהּ :

30. And Calev quieted the people before Moshe, and said, 'Let us go up at once, and possess it; for we are well able to overcome it. '

(לא) וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עָלוּ עִמּוֹ אָמְרוּ לֹא נוֹכַל לַעֲלוֹת אֶל הָעָם כִּי חָזַק הוּא מִמֶּנּוּ : (לב) וַיֹּצִיאוּ דְבַר הָאֶרֶץ אֲשֶׁר תָּרוּ אֹתָהּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאֶרֶץ אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אֹתָהּ אֶרֶץ אֲכָלֹת יוֹשְׁבֶיהָ הוּא וְכָל הָעָם אֲשֶׁר רָאִינוּ בְּתוֹכָהּ אֲנָשִׁי מְדוֹת : (לג) וְשָׁם רָאִינוּ אֶת הַנְּפִלִים בְּנֵי עֲנָק מִן הַנְּפִלִים וְנָהִי בְּעֵינֵינוּ כְּחַגְבִּים וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם :

But the men who went up with him said, 'We are not able to go up against the people; for they are stronger than we. And they slandered the land which they had surveyed to the People of Israel, saying, 'The land through which we have traveled to survey, is a land that eats up its inhabitants; and all the people that we saw in it are men of great stature. And there we saw the Nefilim, the sons of Anak, who come from the Nefilim; and we were in our own sight as grasshoppers, and so were we in their sight.

Ch. 14.....

(א) וַתִּשָּׂא כָּל הָעֵדָה וַיִּתְּנוּ אֶת קוֹלָם וַיִּכְבּוּ הָעָם בַּלִּילָה הַהוּא : (ב) וַיִּלְנוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם כָּל הָעֵדָה לֹא מִתְּנוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אוֹ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה לֹא מִתְּנוּ : (ג) וְלָמָּה יִקְוֶה מִבֵּיא אֹתָנוּ אֶל הָאֶרֶץ הַזֹּאת לְנַפֵּל בְּחָרֶב נַשִּׁינוּ וְטַפְנוּ יִהְיוּ לְבָז הַלֹּא טוֹב לָנוּ שׁוֹב מִצְרָיִמָּה : (ד) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו נִתְּנָה רֹאשׁ וְנִשׁוּבָה מִצְרָיִמָּה :

And the entire congregation lifted up their voice, and cried; and the people wept that night. And all the People of Israel murmured against Moshe and against Aharon; and the whole congregation said to them, 'Would God that we had died in the land of Egypt! or would God we had died in this wilderness! And why has God brought us to this Land, to fall by the sword, that our wives and our children should be prey? Would it not be better for us to return to Egypt?' And they said one to another, 'Let us choose a chief, and let us return to Egypt.'

Source 9a): Devarim Ch. 1:27

וַתִּגְדְּלוּ בְּאֶהְלֵיכֶם וַתֹּאמְרוּ בְּשִׁנְאֵת ה' אֲתָנוּ הוֹצִיאָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לָתֵת אֶתְנוּ בְיַד הָאֱמֹרִי לְהַשְׁמִידֵנוּ:

You grumbled in your tents and said, "**Because of God's hatred of us, He took us out of the land of Egypt to put us in the hand of the Emorites to destroy us.**"

9b) Rashi

(כז) וַתִּגְדְּלוּ - לשון הרע, וכן (משלי יח, ח) דברי נרגן, אדם המוציא דבה בשנאת ה' אתנו - והוא היה אוהב אתכם, אבל אתם שונאים אותו. משל הדיוט אומר, מה דבלבך על רחמך מה דבלביה עלך:

You grumbled: You spoke slanderous words...

Because of God's hatred of us: In reality, He loved you, but you hated Him. A popular proverb says, "What is in your heart regarding your friend, [you imagine] is in his heart regarding yourself."

Projection is a defense mechanism that involves taking our own unacceptable qualities or feelings and ascribing them to other people. For example, if you have a strong dislike for someone, you might instead believe that he or she does not like you. Projection works by allowing the expression of the desire or impulse, but in a way that the ego cannot recognize, therefore reducing anxiety.

Source 10: Keli Yakar

ובתשעה באב היה מעשה המרגלים בו ביום נולדה מדת שנאת חנם בישראל כמו שנאמר (דברים א כז) ותאמרו בשנאת ה' אותנו הוציאנו וגו' פירש רש"י מה דבלבך על רחמך מה דבלביה עליך (ילקוט רמז תתה) כי המה סברו מאחר שכל אחד מהם שונא את חבירו כך מסתמא שונא אותם גם הקב"ה, ועוד מאחר שטעו לומר שהקב"ה שונא אותם בחנם אם כן ודאי טבע הענין מחייב זה שכל אחד ישנא את חבירו, ותהר צרה זו ותלד מדה רעה זו אשר החריבה בית ראשון ושני, כי בבית ראשון היה שנאת חנם בין נשיאי ישראל ובבית שני פשתה הנגע בין כל ישראל כדאיתא ביומא (ט ב)

R. Ari Kahn: The Jews' own fear and insecurity cause them to believe that the Land of Israel is unattainable; if this is so, God took them out of Egypt to die in the desert. *Ergo*, God must hate them. Of course, the opposite is the case: Because of His love for the Children of Israel, God took them from Egypt and would lead them to the Promised Land. In other words, the Jews hated God for no reason; this is what we call *sinat chinam* – groundless hatred.

Once we realize that the reaction of the people to the report of the spies was a case of projection, we are able to trace their distorted emotional and psychological state back to its source – the specific words used by the spies: While trying to dissuade the Jews from maintaining their course to the Land of Israel, the spies make a remarkable statement. It is this particular statement that immediately precedes the complaining and crying. It is this particular statement that contains *dibah*, the slander which the commentaries point to as the core of the sin. It is this statement which serves as the source of the Jews' emotional projection:

Source 11: Bamidbar Ch. 13

במדבר פרק יג

(לב) וַיֹּצִיאוּ דָבַר הָאָרֶץ אֲשֶׁר תָּרוּ אֹתָהּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אֹתָהּ אָרֶץ אֹכֶלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הוּא וְכָל הָעָם וְכָל הָאָדָם אֲשֶׁר רָאִינוּ בְּתוֹכָהּ אַנְשֵׁי מְדוּת: (לג) וְשֵׁם רָאִינוּ אֶת הַנְּפִלִים בְּנֵי עֲנָק מִן הַנְּפִלִים וְנָהִי בְעֵינֵינוּ כַּחֲגָבִים וְכֵן הָיִינוּ בְעֵינֵיהֶם:

And they slandered the land which they had surveyed to the People of Israel, saying, 'The land through which we have gone to spy, is a land that eats up its inhabitants; and all the people that we saw in it are men of a great stature. And there we saw the Nefilim, the sons of Anak, who come from the Nefilim; **and we were in our own sight as grasshoppers, and so were we in their sight.**

How did Israel's enemies view it?

What did they compare Israel to? See Bamidbar Ch. 22:2

Source 12: Talmud Gittin 55b

תלמוד בבלי מסכת גיטין דף נה/ב

אֶקְמָצָא וְבַר קָמְצָא חָרוּב יְרוּשָׁלַיִם. הֵהוּא גְבָרָא - דְרַחֲמִיָּה קָמְצָא, וּבַעַל דְּבַבִּיָּה... אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן - בַּר קָמְצָא. עֶבֶד סְעוּדָתָא, אָמַר לִיה לְשִׁמְעִיָּה, זֵיל אֲיִיתִי לִי קָמְצָא. אָזַל אֲיִיתִי לִיה בַּר קָמְצָא. אָתָּא, אֲשַׁכְּחִיָּה דְהִנּוּה יַתִּיב, אָמַר לִיה, מְכַדִּי הֵהוּא גְבָרָא - בַּעַל דְּבַבָּא דְהֵהוּא גְבָרָא הוּא, מָאִי בַעִית הָכָא? קוּם פּוּק. אָמַר לִיה, הוּאִיל וְאָתָּאִי, שְׁבָקוּ, וְיַהֲבִנָּא לָךְ דְּמִי מַה דְּאֶכְיָלְנָא וְשְׁתִּינָא: [דף נו ע"א]. אָמַר לִיה, לָא! [אָמַר לִיה], יַהֲבִנָּא לָךְ דְּמִי כְּלָה סְעוּדָתְךָ. אָמַר לִיה, לָא! נְקֻטִיָּה בְּיָדִיָּה, וְאוּקְמִיָּה וְאֶפְקִיָּה. אָמַר, הוּאִיל וְהוּוּ יַתִּבִּי רַבָּנָן וְלֹא מִיחוּ בֵּיה, שְׁמַע מִינָּה, קָא גִיחָא לְהוּ. אִיזִיל, אִיכּוּל [בְּהוּ] קוּרְצָא בִּי מְלָכָא: אָמַר לִיה לְקִיסָר, מְרָדוּ בְּךָ יְהוּדָאִי. אָמַר לִיה, מִי יֵימַר? אָמַר לִיה, שְׁדַר לְהוּ קוּרְבָנָא, חֲזִית אִי מְקַרְבִּין לִיה. אָזַל, שְׁדַר בְּיָדִיָּה עֲגָלָא תִילְתָּא. בְּהַדִּי דְקָאֲתִי, שְׁדִי בֵּיה מוּמָא בְּנִיב שְׁפַתִּים, וְאָמַרִי לָהּ בְּדוּקִין שְׁבַעִין - דְּיֻכְתָּא דְלְדִידָן הָוָה מוּמָא, וְלְדִידְהוּ לָאוּ מוּמָא הוּא. סְבוּר רַבָּנָן לְקְרוּבִיָּה מְשׁוּם שְׁלוּם מְלָכוּת. אָמַר לְהוּ רַבִּי זְכַרְיָה בֶן אֲבָקִילַס, יֹאמְרוּ בַעֲלֵי מוּמִין קְרָבִין לְגַבִּי מְזַבְּחָ? סְבוּר לְמִיקְטִלִיָּה, דְלֹא לִיזִיל וְלִימָא. אָמַר לְהוּ רַבִּי זְכַרְיָה, יֹאמְרוּ מְטִיל מוּם בְּקֻדְשִׁים יְהָרַג? אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, עֲנוּתְנוּתוּ שֶׁל רַבִּי זְכַרְיָה בֶן אֲבָקִילַס הִחְרִיבָה אֶת בֵּיתֵנוּ, וְשָׂרְפָה אֶת הַיְכָלֵנוּ, וְהִגְלִיתָנוּ מֵאַרְצֵנוּ.

The destruction of Jerusalem came through Kamtza and Bar Kamtza ...in this way. A certain man had a friend Kamtza and an enemy Bar Kamtza. He once made a party and said to his servant, 'Go and bring Kamtza.' The man went and brought Bar Kamtza. When the man [who gave the party] found him there he said, 'See, you tell tales about me; what are you doing here? Get out.' Said the other: 'Since I am here, let me stay, and I will pay you for whatever I eat and drink.' [The host] said, 'I won't.' 'Then let me give you half the cost of the party.' 'No,' said the host. 'Then let me pay for the whole party.' [The host] still said, 'No,' and he took him by the hand and put him out. Said the other [i.e., Bar Kamtza], 'Since the Rabbis were sitting there and did not stop him, this shows that they agreed with him. I will go and inform against them to the Government.' He went and said to the Emperor, 'The Jews are rebelling against you.' [The Emperor] said, 'How can I tell?' He said to him: 'Send them an offering and see whether they will offer it [on the altar].' So [the Emperor] sent with [Bar Kamtza] a fine calf. While on the way he made a blemish on its upper lip, or as some say on the white of its eye, in a place where we [Jews] count it a blemish but they [non-Jews] do not. The Rabbis were inclined to offer it in order not to offend the Government. Said R. Zechariah b. Avkulas to them: 'People will say that blemished animals are offered on the altar!' They then proposed to kill Bar Kamtza so that he should not go and inform against them, but R. Zechariah b. Avkulas said to them, 'Is one who makes a blemish on consecrated animals to be put to death?' **R. Yochanan remarked: Through the scrupulousness (or modesty) of R. Zechariah b. Avkulas our House has been destroyed, our Temple burnt and we ourselves exiled from our land.**

Causes?

Source 13: Bava Metziah 30b

דאמר רבי יוחנן לא חרבה ירושלים אלא על שדנו בה דין תורה אלא דיני דמגזתא לדיינו אלא אימא שהעמידו דיניהם על דין תורה ולא עבדו לפנים משורת הדין.

For Rabbi Yochanan said: Jerusalem was destroyed only because they gave judgments therein in accordance with Biblical law— But say thus: because they based their judgments [strictly] upon Biblical law, and did not go beyond the letter of the law.

Rav Kahn: The Chatam Sofer reconciles these seemingly divergent ideas: The masses were guilty of groundless hatred, while the rabbinic leadership was guilty of literalism, of judging according to the letter of the law: Bar Kamtza was guilty of groundless hatred, while Rabbi Zechariah was guilty of judging according to the letter of the law, a type of halachic stringency which led to spiritual paralysis. The Chatam Sofer points out that Rabbi Zechariah's behavior in the case of the Emperor's offering was not an isolated incident...

Source 14: Tosefta Shabbat 16:7

בית הלל אומ' מגביהין מעל השלחן עצמות וקלפין בית שמיי אומ' מסלק את הטבלה כולה ומנערה זכריה בן אבקילס לא היה נוהג לא כדברי בית שמיי ולא כדברי בית הלל אלא נוטל ומשליך לאחר המטה אמ' ר' יוסה ענותנותו של ר' זכריה בן אבקילס היא שרפה את ההיכל

Beit Hillel said, lift the bones and shells from the table; Beit Shammai said, remove the entire tray (or tabletop) and shake off the refuse. Zechariah ben Avkulas did not follow the opinion of Beit Shammai or that of Beit Hillel, rather he spat the bones out behind the couch. Rabbi Yosa taught, 'The "modesty" of Rav Zechariah ben Avkulas burnt the Temple.'

Source 15: Rabbi Zvi Hirsch Chiyut commentary on Gittin

ואולם מפני גדול ענוותנותו של ר' זכריה בן אבקולס לא הרהיב בנפשו עוז לעשות בזה הלכה למעשה וחשש שיחשדו אותו שעשה שלא כהלכה, ולא החשיב עצמו לגדול ולקבוע בדעתו להיות עושה הלכה למעשה ולתלות בהוראת שעה. וחישוב כי הדבר נמסר רק לגדולי הדור. והוא אינו ראוי לזה לעשות גדולות שלא כתורה ולתלות כי עושה למען לגדר גדר ולעמוד בפרץ. ומפני זה אמרו לשון ענוותנותו, היינו, במה שלא רצה לעמוד על דעתו זאת היתה הסיבה לחורבן הבית.

Because of the great "modesty" of Rabbi Zechariah ben Avkulas, he did not presume himself to be spiritually entitled or emboldened enough to rule in practical matters of law.^[17] He was afraid that people would suspect him controverting the halacha, and did not see himself as prominent enough to hand down rulings based on his own opinion (even) in these extenuating circumstances (of Bar Kamtza and the Emperor's offering). He thought only the really great Rabbis of the generation could make such decisions.... Therefore the word "modesty" is used, because he did not trust his own opinion. And that was the reason that the Temple was destroyed.

Source 16: Midrash Rabbah Eichah 4:3

מעשה שהיה באדם אחד בירושלים שעשה סעודה אמר לבן ביתו לך והבא לי קמצא רחמי אזל ואייתי ליה בר קמצא שנאיה עאל וישב בין האורחים עאל אשכחיה ביני אריסטירא אמר לו את שנאי ואת יתיב בגו ביתאי קום פוק לך מיגו ביתאי אמר לו אל תביישני ואנא יהיב לך דמי דסעודתא אמר לו לית את מסובה אמר לו אל תביישני ואנא יתיב ולית אנא אכיל ושתי אמר לו לית את מסובה אמר ליה אנא יהיב דמי כל הדין סעודתא אמר ליה קום לך והיה שם ר' זכריה בן אבקולס והיתה ספק בידו למחות ולא מיחה מיד נפיק ליה אמר בנפשיה אילין מסביין יתבין בשלוותהון אנא איכול קרצהון מה עבד הלך אצל השלטון אמר לו אילין קורבניא דאת משלח ליהודאי למקרבינהו אינון אכלין להון ומקרבין אחרנים בחילופייהו נזף ביה אזל לגביה תוב אמר ליה כל אילין קורבניא דאת משלח ליהודאי למקרבינהו אינון אכלין להון ומקרבין אחרין בחילופייהו ואם לא תאמין לי שלח עמי חד איפרכו וקורבניא ואת ידע מיד שאיני שקרן עד דאתייה באורחא דמך איפרכו קם הוא בליליא ועשאן כולן בעלי מומין בסתר כיון שראה אותן הכהן הקריב אחרנין תחתיהון אמר ההוא שליחא דמלכא למה לית את מקריב אילין קורבניא אמר ליה למחר אתא יום תליתאה ולא קרבהון שלח ואמר למלכא ההוא מילתא דיהודאה קאמר קושטא קאמר מיד סליק למקדשה והחריבו הדא דבריא אתא אמרין בין קמצא ובין בן קמצא חרב מקדשא אמר ר' יוסי ענוותנותו של ר' זכריה בן אבקולס שרפה את ההיכל ד"א מה היתה יקרנותן לא היה אחד מהן מוליד חסר ובעל מום:

It happened that a Jerusalemite once gave a dinner and instructed one of his household, 'Go and bring me my friend Kamtza'; but he went and invited Bar Kamtza who was his enemy. The latter entered and sat among the invited guests. When the host came in and found him among the guests, he said to him, 'You are my enemy, and yet you sit in my house! Get up and leave my house!' He answered, 'Do not put me to shame, and I will pay you the cost of what I eat.' He said to him, 'You will not recline at the meal!' He said to him, 'Do not put me to shame, and I

will sit without eating or drinking anything'; but he replied, 'You will not recline at the meal!' He pleaded, 'I will pay the cost of the whole meal'; but the host said, 'Go away!' **Rav Zechariah ben Avkulas, who was present, could have prevented [the host from treating the man in this manner] but did not intervene.** Bar Kamtza at once left the house, and said to himself, 'They feast and sit in luxury; I will go and inform against them.' ...Hence the popular saying: 'Because of the difference between [the names] Kamtza and Bar Kamtza was the Temple destroyed.' Rav Yose said: The "modesty" of Zechariah b. Avkulas burnt the Temple.